

Tu poți avea o viață fericită

Confruntarea cu vinovăția

Verset călăuzitor: Ioan 15.11

Ioan 15.11: V-am vorbit acestea pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină.

De ce sunt atât de mulți creștini credincioși neliniștiți, îngrijorați și nefericiți, când versetul de mai sus ne spune clar că nu aceasta este ceea ce Dumnezeu dorește pentru copiii Săi? În această serie de articole sperăm să clarificăm această întrebare pentru a descoperi remediul lui Dumnezeu, astfel încât să putem spune împreună cu Pavel: „Am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit” (Filipeni 4.11).

1 | Povara vinovăției

Una dintre cauzele fundamentale ale tristeții este sentimentul de vinovăție, care împovărează conștiința și răpește pacea sufletului. Înainte de a putea avea o bucurie adevărată, trebuie să existe pace cu Dumnezeu. Dacă există vreun dubiu cu privire la pacea noastră cu Dumnezeu, nu poate exista o pace permanentă în suflet. Dacă vrem să găsim pacea și bucuria care vine din pacea noastră cu Dumnezeu, trebuie să începem cu problema vinovăției și să știm cum ea poate fi înlăturată.

Vinovăția distruge bucuria și pacea. Ne afectează stima de sine și ne răpește încrederea în noi înșine. Cum putem avea încredere în noi înșine, când știm că am făcut multe lucruri greșite? Putem încerca să fugim de conștiința noastră, urmărind plăcerile pământești, sau putem încerca să liniștim vocea conștiinței, argumentând că vremurile s-au schimbat și că acum „toți fac acest lucru”. Cu toate acestea, există acest sentiment de neliniște, că ceva nu este în regulă. Știm instinctiv că Dumnezeu nu s-a schimbat și că păcatul nu încetează niciodată să fie păcat. Indiferent cât de mult încercăm să înăbușim sentimentul de vinovăție, acesta este tot acolo și ne face neliniștiți, incomozi și temători. Odată cu sentimentul de vinovăție vine și conștientizarea faptului că merităm să fim pedepsiți. Acest lucru ne sporește teama. Dumnezeu, care știe totul despre aceasta, a spus: „Să știți că păcatul vostru vă va ajunge” (Numeri 32.23). Nu putem avea pace și bucurie adevărată până când problema vinovăției noastre nu este rezolvată într-un mod corect.

Conștiința noastră, dată de Dumnezeu, parte a naturii morale a omului, ne face să ne simțim vinovați atunci când am făcut ceva greșit. De asemenea, ne face să ne dăm seama că merităm pedeapsa. Unii încearcă să își aline vinovăția prin aderarea la o biserică și prin implicarea în activități religioase, dar în adâncul sufletului lor știu că acest lucru nu va aduce niciodată pace.

2 | **Tratarea vinovăției**

Vinovăția produce o teamă de Dumnezeu, pe care L-am respins cu bună știință, și o teamă de pedeapsa pe care știm instinctiv că o merităm. Există o *singură* cale de a scăpa de acest sentiment opresiv de vinovăție și teamă, și anume prin justificarea prin credință în lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos pe cruce. În epistola către Romani, Pavel abordează fără echivoc problema vinovăției noastre și răspunsul lui Dumnezeu la aceasta. Acolo citim că întreaga lume este vinovată, dar Dumnezeu oferă mijloacele pentru îndreptățirea noastră: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu, fiind îndreptățiți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, ... astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este în credința în Isus” (Romani 3.23,24,26).

În aceeași epistolă citim și rezultatul îndreptățirii: „Deci, fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos ... Și nu numai atât, dar ne și laudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos, prin care am primit acum împăcarea” (Romani 5.1,11). Acțiunea lui Dumnezeu nu numai că înlătură povara apăsătoare a vinovăției, dar ne dă și un sentiment al dragostei lui Dumnezeu, care produce bucurie. Vinovăția, care odată ne făcea să tremurăm la gândul judecării, devine acum mijlocul prin care măsurăm dragostea lui Dumnezeu, care nu L-a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi. Amintirea vinovăției noastre devine un izvor de mulțumire față de Dumnezeu, care ne-a răscumpărat și ne-a îndreptățit.

Cum poate un suflet vinovat să se împace cu un Dumnezeu sfânt? Singurul răspuns este: prin sângele crucii: „Fără vărsare de sânge nu este iertare” pentru păcat (Evrei 9.22). Pe cruce, Hristos a adus o jertfă pentru toate păcatele noastre și a purtat în mod corespunzător judecata pentru păcatul nostru (Isaia 53.4-6,10). Aceste suferințe și moartea lui Isus Hristos sunt singurele temelii pe care poate domni pacea între un Dumnezeu drept și o creatură vinovată.

3 | **Căutarea păcii**

Odată ce păcătosul își recunoaște păcatul, prima lui preocupare este cum să obțină pacea de la Dumnezeu. Dar marea întrebare nu este: „Cum poate un păcătos să se împace cu Dumnezeul său?”, ci ea este: „Cum poate un Dumnezeu sfânt, care urăște păcatul, să se împace cu acest păcătos?”. Dumnezeu a realizat acest lucru, prin aceea că L-a dat pe Fiul Său ca jertfă pentru păcat: „El a făcut pace prin sângele crucii Sale” (Coloseni 1.20). Pacea nu se face prin vreun efort din partea păcătosului; Dumnezeu a făcut deja pace prin sângele vărsat la cruce.

Pacea cu Dumnezeu nu depinde de sentimentele noastre. Ne putem păcăli pe noi înșine crezând că vom reuși cumva să ne descurcăm în cele din urmă. Dar o astfel de pace falsă este rodul necredinței, căci Dumnezeu declară simplu: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3.23). Singura cale spre adevărata pace este pocăința; Biblia spune: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți pieri la fel” (Luca 13.5).

Primul pas spre adevărata pace este recunoașterea acestui fapt. Următorul pas este să credem în prețuirea pe care Dumnezeu o acordă jertfei lui Hristos: „El ... S-a așezat la dreapta

Maiestății în cele înalte, după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate” (Evrei 1.3). Pacea este un fapt împlinit; și Dumnezeu este atât de mulțumit de jertfa pentru păcatele noastre, încât L-a așezat pe Fiul Său la dreapta tronului Său în glorie pentru a o dovedi acest fapt.

Dumnezeu îl vede întotdeauna pe credincios ca atare, îmbrăcat în toată excelența jertfei care i-a spălat pentru totdeauna tot păcatul și i-a oferit răscumpărarea veșnică (Evrei 9.12). De aceea atitudinea lui Dumnezeu față de credincios este neschimbătoare; deoarece jertfa pe care ea se bazează este desăvârșită. Cu toate acestea, măsura în care credinciosul se bucură de ea poate varia foarte mult. Dacă suntem prea ocupați cu noi înșine, s-ar putea să pierdem această senzație. Putem să ne bucurăm de ea numai dacă ne odihnim în deplina siguranță a credinței în jertfa lui Hristos. Putem să știm că există pace între noi și Dumnezeu prin Hristos și totuși să nu avem senzația că pacea lui Dumnezeu domnește în inimile noastre.

Păcatul ne poate aduce sub mâna pedepșitoare a lui Dumnezeu. Prin pedeapsă, El caută doar să ne elibereze de lucrurile care ne răpesc bucuria și pacea sufletului nostru (Evrei 12.5-11). El ne pedepsește în dragoste, nu ca pe niște dușmani ai Săi, ci privindu-ne întotdeauna ca pe niște copii dragi ai Săi.

4 | Este nevoie de ascultare

Conștiința, învățată de Cuvântul lui Dumnezeu, cere ascultare față de Dumnezeu, care ne iubește și ne-a răscumpărat. Când facem lucruri care Îl nemulțumesc sau când lăsăm neterminate lucruri pe care El vrea să le facem, conștiința noastră ne acuză și rezultă un conflict interior. Nu avem pace pentru că nu putem să ne liniștim vocea conștiinței noastre.

Pe lângă conștiință, fiecare credincios în Hristos are și Duhul lui Dumnezeu care locuiește în el (Romani 8.9,15; Efeseni 1.13; Galateni 4.6; 1 Corinteni 6.19). O activitate a Duhului lui Dumnezeu este aceea de a turna în inimile noastre dragostea lui Dumnezeu și de a ne arăta lucrurile lui Hristos (Romani 5.5; Ioan 15.14). Amândouă aduc bucurie și pace sufletului, dar „carnea pofteste împotriva Duhului, iar Duhul împotriva cărnii; căci acestea sunt potrivnice una alteia, ca să nu faceți ce doriți” (Galateni 5.17). Duhul lui Dumnezeu ne motivează întotdeauna să ne împotrivim cărnii și să facem voia lui Dumnezeu în ascultare de Cuvântul Său. Când cedăm cărnii, intrăm în conflict nu numai cu conștiința noastră, ci și cu Duhul Sfânt. Pe de altă parte, dacă urmăm Duhul Sfânt și conștiința noastră, El ne dă puterea de a face voia lui Dumnezeu. Și ce se întâmplă atunci? În loc de conflicte interioare, suntem în armonie cu Dumnezeu, cu Cuvântul și cu Duhul Său și, în consecință, ne bucurăm de un sentiment mai profund al dragostei Sale și de o măsură mai deplină a bucuriei și păcii Sale.

Când umblăm în ascultare de voia descoperită a lui Dumnezeu, ne bucurăm de dragostea Lui, pe care El a revărsat-o în inimile noastre prin Duhul Sfânt (1 Ioan 4.9; Romani 5.5-8). Atunci putem spune: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră?” (Romani 8.31). Necazurile pot fi peste tot, dar noi nu ne vom teme, pentru că Psalmul 4.9 ne spune: „Mă voi culca și voi dormi în pace pentru că numai Tu, Doamne, mă faci să locuiesc în siguranță”.

Dacă suntem neascultători, pacea prezenței Sale este pierdută și conștiința noastră ne va acuza, în timp ce Duhul Sfânt ne convinge. Când Cuvântul lui Dumnezeu este neglijat, sufletul nostru nu se bucură de pace. Puterea lui Dumnezeu, care a dat încredere inimii în timp ce umblam cu El, va lucra acum pentru a ne smeri. Vom avea parte de dezamăgiri; planurile vor fi date peste cap; lucrurile care credeam că vor avea un gust dulce vor avea acum un gust amar. El Se folosește de circumstanțe pentru a ne face să gustăm amărăciunea neascultării și pentru a ne frânge voința proprie. Mâna Lui de pedeapsă este simțită.

5 | Lucrarea lui Dumnezeu

Cât de binevoitor lucrează Dumnezeu pentru a ne trezi! Nechibzuința nu numai că Îl dezonorează pe Dumnezeu, dar ea ne privează și de bucurie și pace. Dacă Dumnezeu ne-ar permite să rămânem pe calea neascultării, în cele din urmă ar trebui să culegem consecințele. Dar, în dragoste, El ne permite să simțim mâna Sa de pedeapsă și Se folosește de împrejurări pentru a ne frânge răzvrătirea împotriva voinței Sale. În Proverbe 3.11,12 ni se spune: „Fiul meu, nu disprețui îndrumarea Domnului și nici nu desconsidera mustrarea Lui; pentru că Domnul îl mustră pe acela pe care îl iubește, ca un tată pe fiul în care își găsește plăcerea.” Un tată iubitor poate fi nevoit să își disciplineze copilul pentru binele acestuia. Copilul se poate îndoi de motivele tatălui, dar incapacitatea copilului de a discerne intențiile tatălui nu schimbă dragostea sau metoda tatălui. Dacă copilul ar avea mai multă încredere în tatăl său, l-ar crede chiar și fără să fie capabil să înțeleagă. Aceasta îi face mai ușor să se predea voinței Tatălui și, în afară de aceasta, să obțină pacea. Încrederea în Dumnezeu este necesară pentru a ne putea bucura de pace.

Duhul Sfânt vorbește inimilor și conștiințelor noastre prin pedeapsă și prin Cuvânt, astfel încât să ne mărturisim lipsa noastră de voință și să ne întoarcem pe calea neprihănirii: „Dar orice disciplinare, pentru acum, nu pare a fi de bucurie, ci de întristare; dar după aceea le dă celor deprinși prin ea rodul dătător de pace al dreptății” (Evrei 12.11). Smerit „sub mâna puternică a lui Dumnezeu” (1 Petru 5.6), sufletul este din nou capabil să meargă pe calea neprihănirii și să culeagă roadele ei pașnice.

Când învățăm lecțiile pedepsei lui Dumnezeu, avem parte de pace. Când respectăm poruncile Lui, câștigăm și mai mult, pentru că „în păzirea lor este o mare răsplată” (Psalmul 19.11). „Ferice de cei care păzesc mărturiile Sale, care Îl caută din toată inima. ... Mare este pacea celor care iubesc legea Ta și nimic nu-i face să se poticnească” (Psalmul 119.2,165).

Titlul original: „Burden of Guilt”, „Dealing with Guilt”, „Seeking Peace”, „Obedience Needed”, „God Working”

Tradus din: *You Can Have a Happy Life*

Sursa: www.stempublishing.com